

Marian Truță

Omul care s-a jucat cu lumea

Copyright © Marian Truță

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRUȚĂ, MARIAN

Omul care s-a jucat cu lumea : roman / Marian Truță – București:

Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-351-1

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: DANUȚ UNGUREANU

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 209/iulie 2018

Bun de tipar: iulie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Marian Truță

OMUL CARE S-A JUCAT CU LUMEA

|

Când a coborât din tren, L nici n-a băgat de seamă cât de singur era. Și asta din două motive. În primul rând, se făcuse târziu, aproape de miezul nopții, dacă nu cumva acesta și trecuse, așa că lipsa altor oameni pe peron sau în gară cumva era de așteptat. În al doilea rând, chiar în clipa în care a atins, cu un pas sigur, ferm și plin de încredere, caldarâmul peronului, locomotiva trenului care îl adusese din Capitală tocmai în îndepărtatul K a slobozit un uriaș nor de abur cald, aproape fierbinte, care s-a încolăcit degrabă în jurul lui L, furându-i gândurile, atenția și poate chiar mințile.

Preț de câteva clipe, s-a lăsat dezmiardat de aburul acela dens, alburiu, care ascundea complet lumea, ca și cum aceasta nici n-ar fi existat, dar poate că va exista vreodată. Ca și cum, în acele momente, L traversa o singularitate pe cale să explodeze și să aducă la viață întregul Univers, cu stelele, galaxiile și viețuitoarele sale care vor fi urmat.

Mai gros sau mai subțire, aburul s-a prelungit, s-a prelins pe peron, apoi s-a risipit în văzduh, purtat de briza nopții, de adierile reci care coborau dinspre munte.

Imediat ce aerul s-a limpezit, locomotiva a țipat prelung și deznădăjduit, ca un animal fabulos, puternic, dar docil, obligat să facă un lucru neplăcut, împotriva voinței sale. Trenul s-a urnit din loc, scârțâind și gemând din nituri, spre trecătoarea din munți, un defileu îngust, pe care L îl știa din vederi și fotografii, din pliante turistice. Cu siguranță, în zilele care vor veni, în viitorul apropiat, îl va vizita, va străbate defileul sau o parte a lui, urmând potecile și traseele special aranjate pentru drumeții.

L nu mai văzuse vreodată munții altfel decât în filme sau la televizor. Nici în noaptea aceea nu-i vedea, era prea întuneric, dar îi ghicea, îi simțea prin respirația lor rece, lentă și umedă. Da, munții erau la locul lor, întortocheați și împăduriți, adăpost pentru jivine mici sau mari. Cuminiți erau munții în acea noapte, nimic nu făceau, nimic altceva decât să nască cețuri, poate ca un misterios și tainic răspuns la aburul pe care-l hohotise locomotiva câteva momente mai înainte.

Clădirea gării, veche, monument istoric, era luminată pe exterior cu o serie de lămpi amplasate meșteșugit, astfel încât să pună în evidență frumusețea decorațiunilor și a stucaturilor rămase din vremuri apuse.

Știa că nu era așteptat de nimeni. Chiar el insistase în mesaje pe care le schimbase cu angajatorii, înainte de a porni spre K, să nu fie întâmpinat la gară pentru că va ajunge târziu în noapte. K, deși destul de mare pentru o localitate de munte, nu era un oraș complicat. În noaptea aceea avea de gând să meargă pe jos de la gară, cale de vreo doi kilometri, până la locuința care îi fusese pusă la dispoziție. De fapt, o cameră înaltă, croită după o modă revolută, într-o pensiune decentă. Pentru început era perfect, nici n-avea nevoie de mai mult. L era o fire mai degrabă modestă.

Venise în K pentru că urma să fie angajat ca redactor la revista *Mileniul III*, pe care toată lumea bună din republică o știa și o citea, sau măcar o răsfoia. Departate de Capitală, la adăpost de influența ei gălăgioasă și cosmopolită, urbea K dezvoltase, în timp, o viață culturală independentă și rafinată, ajutată și sprijinită de o serie de capete luminate. Aici se aflau un teatru care organiza de câteva decenii, în fiecare vară, un Festival Internațional, și o sală de concerte ridicată în urmă cu o sută de ani de Casa Regală și care găzduise, în decursul vremii, o serie de Filarmonici celebre. Alături se găsea chiar și un Conservator care dăduse lumii doi dintre cei mai apreciați pianiști din toate timpurile. Iar biblioteca din K, din imediata apropiere, era considerată cea mai bogată din țară și era văzută ca una dintre cele mai frumoase din lume.

La un moment dat al Istoriei, locuitorii din K refuzaseră mutarea Capitalei aici. Pur și simplu se opuseseră ideii născocite de politicienii vremii.

L avea toate motivele să simtă că viața lui se reinventa în acea noapte. Trăia un *T zero* înaintea căruia nu fusese decât întuneric, iar dincolo de acest moment urma să răsară Lumina. Dincolo și nu după. Iată o nuanță interesantă.

Întunericul în care trăise până atunci? Fusese corector la Editura Politică, în Capitală.

Cu atât mai mult noaptea aceea, în care L a coborât din tren pe peronul pustiu al gării din K, avea o încărcătură aparte, poate chiar mistică, de început de lume, de început de Creație, pentru că tot ce se naște vine din întuneric, cum altfel. Cu cât mai deplin și mai dens este întunericul Noptii, cu atât mai strălucitoare și mai deplină va fi lumina Zilei. Așa e-n firea lucrurilor.

Sala de așteptare, pustie și ea, la fel ca peronul, era luminată din belșug. Toate ghișeele erau închise, ceea ce însemna,

probabil, că până dimineată niciun tren nu mai urma să treacă pe acolo. În lungul unui perete, sumedenie de casete pentru bagaje, din acelea cu cifru. Într-una dintre acestea se afla cheia de la noua sa locuință.

Odată intrat în posesia cheii de la pensiune, L a ieșit în stradă. Orașul, mascat până atunci de clădirea gării, i s-a arătat sub forma unui bulevard lung, străjuit de o parte și de alta de edificii vechi, dar îngrijite și atent luminate. N-a văzut nicio mașină, afară de cele parcate la marginea troturelor și n-a remarcat niciun pieton. A văzut, dacă se poate spune astfel, un tablou încremenit, în care doar semafoarele clipeau până în depărtare. Pe stâlpi înalți, cu aer retro, lămpile împrăștiu o lumină puternică, gălbuie, care într-o noapte de iarnă, împreună cu zăpada, ar fi creat o atmosferă de basm.

Dar iarna era încă departe, vara abia înflorise. Chiar și așa, imaginea, prima imagine a orașului, prin acel bulevard lung și pustiu, i-a produs o impresie puternică. Ca și cum L ar fi pătruns cu ochii larg deschiși, în acea noapte de început, într-un vis, dar nu al lui, ci al altcuiva, al unei entități neobișnuite, neomenești, însă nu ostilă, ci doar neutră, indiferentă. Ca și cum L ar fi intrat în visul orașului, un vis colectiv, al clădirilor, al vegetației și al tuturor ființelor care dormeau adânc în noapte.

Cu gândul acesta, nu tocmai liniștitor, dar nici amenințător, a pornit la drum spre pensiune, trăgând după el trolerul în care îngrămădisise toate lucrurile și fleacurile necesare unui început de viață în K. Sunetul moale și sacadat al roților trolerului pe caldarâmul bulevardului se risipea în aerul rece, de munte. Se risipea și atât. De undeva, de departe, cât de departe n-ar fi știut să aprecieze, s-a auzit un zgomot. Ca și cum

cineva ar fi strivit un cazan de tablă. Și imediat, sau aproape imediat, i s-a părut că aude mici clinchete, mărunte zornăituri venind din față și cam de peste tot. La limita audibilului. Ca o părere care nici n-a fost.

A continuat să meargă înainte, căscând ochii la luminile semafoarelor, la siluetele clădirilor, la panourile publicitare plantate din loc în loc, la micile parcuri care îi ieșeau în drum, la ceața vagă revărsându-se de pe străzile laterale care, la rândul lor, se revărsau și ele, împreună cu ceața, în marele bulevard.

Erau două bulevarde în K. Acela care pornea de la gară și pe care L se deplasa încet, și încă unul, în celălalt capăt al orașului, perpendicular pe acesta, care dădea în Șoseaua de Nord, marea autostradă străbătând munții printr-un tunel lung, oarecum paralel cu defileul. Amândouă bulevardele purtau nume de regi.

În rest, K era alcătuit din străzi, străduțe, ulițe și piețe, toate populate majoritar de case vechi, multe dintre ele medievale, dar printre care se strecuraseră, într-o armonie subtilă, construcții noi, moderne. Mai exista, oarecum excentric amplasat, și un cartier nou, ridicat în ultimele decenii, pentru că, după Războiul de Întregire, K își dezvoltase de asemenea o dimensiune economică, pe lângă cea culturală. O fabrică de ciocolată și o alta care producea componente electronice. Tot acolo se afla și un Institut de Cercetare Avansată. E adevărat, K nu avea o Universitate Tehnică, dar acel Institut conferea orașului un prestigiu pe care multe centre universitare din țară nu-l aveau. Ce se cerceta acolo, L habar n-avea.

Toate acestea, vechiul și noul, tradiționalismul și deschiderea spre modern, atent și echilibrat combinate, făceau din K o simfonie urbană demnă de toată invidia.

Altfel spus, K era orașul perfect în care cineva și-ar fi dorit să trăiască pentru totdeauna. Așadar, în ciuda singurătății acelei nopți, L se simțea împăcat.

Pe drum, în vreme ce țara după el trolerul, L își imagina viața lui mai departe, curgerea ei viitoare, devenirea lui ca ființă în toate aspectele. Iată, avea deja o slujbă respectabilă, redactor la *Mileniul III*. Apoi, destinul său se va împleti cu destinul altcuiva, va fi alături de un suflet pereche pe care îl va cunoaște la un moment dat. Poate la un concert, poate la Muzeu ori la Bibliotecă sau, cine știe poate chiar în redacție. Se va îndrăgosti aici, în K, iremediabil și definitiv, își va întemeia o familie, va descoperi o casă în care se va muta și în care copiii lui vor veni pe lume. Apoi va veghea la destinul lor, îi va îndruma și-i va lăsa, când va fi vremea, să zboare oriunde vor dori. Totuși, poate că și ei se vor îndrăgosti de K, vor rămâne alături de el și-l vor conduce, așa cum dictează firea, pe *ultimul drum* la cimitirul din coasta muntelui, locul în care el își va trăi eternitatea alături de ceilalți oameni care ridicaseră, în timp, acel minunat oraș.

Aproape de capătul bulevardului, într-o vitrină a unui magazin, sumedenie de plasmă TV, toate aprinse, redau un ocean de zgomot electronic. Purici multicolori dansau haotic pe ecrane și, vreme de câteva clipe, L s-a lăsat sedus de jocul acela luminos, fără noimă. S-a gândit, în acele câteva momente, că de acolo își va lua, din primul salariu, o combina audio la care va asculta toată muzica după care tânjise până atunci. Știa că de acolo își va cumpăra multe lucruri minunate, toate acele obiecte menite să-i asigure un confort liniștit, calm. Adică un lubrifiant care să-i facă trecerea prin viață cât mai lină. Și, desigur, cât mai plăcută.

Apoi, după ce a trecut de magazin, a intrat pe strada Pensunii și a ajuns la numărul 5, după ce a intrat în grădina

minusculă, din fața casei, după ce a deschis ușa holului principal și apoi pe cea a camerei sale, cu infinită grijă, să nu-i deranjeze pe chiriașii care, desigur, dormeau la acea oră de după miezul nopții, după ce s-a regăsit în liniștea încăperii care mirosea discret a lavandă, după ce a deschis trolerul și și-a înșirat *lucrurile* de început pe pat și pe policioara din baie, după ce a constatat că la TV nu prindea nimic altceva decât zgomotul electronic pe care îl văzuse un pic mai devreme, după ce s-a echipat pentru somn, după ce a aprins veioza de la capătul patului, după ce a citit câteva rânduri din singura carte pe care o luase cu sine, după ce, în fine, a adormit, după ce toate acestea s-au petrecut, abia atunci, în visul propriu, în secunda sau secunde care preced căderea deplină în somn, abia atunci L a perceput, vag și confuz, singurătatea în care tocmai nimerise. Dar era, deja, prea târziu. Adormise. Și, în primul său somn din K, n-a visat nimic. Ce-ar fi putut visa, totuși?

Programase, gest reflex, telefonul mobil să-l trezească dimineața, la șapte. Era duminică, știa că sala de mese se deschidea la ora opt, știa că micul dejun poate fi luat până la zece, indiferent de ziua săptămânii. Știa toate acestea și multe alte lucruri despre pensiune, despre oraș, despre serviciul pe care avea să-l înceapă de mâine. Știa că redacția revistei *Mileniul III* era la nici jumătate de oră de mers pe jos. Știa că undeva, în apropiere, exista un centru comercial care, pentru o perioadă de vreme, urma să-i asigure traiul de zi cu zi, până va învăța subtilitățile vieții din K. Știa că fereastra camerei sale dă spre munte.

Asta a și văzut prin fereastră când s-a trezit: un zid vegetal, versantul muntelui, al unuia dintre munții care înconjurau orașul. Apoi a auzit larma păsărilor, larmă firească pentru începutul de vară. A făcut un duș, a stat îndelung sub jetul de apă fierbinte, ca și cum ar fi dorit prin asta să se lepede definitiv de lumea din care venise.

Nu erau multe de lepădat. L era orfan, n-avea familie, n-avea părinți pe care să-i știe, în fine, n-avea rude pe care să le cunoască. Avea doar amintiri despre Capitală, despre viața din internat, despre facultate, despre Editură. Amintiri anoste, confuze, mocirloase, neinteresante.

Viața lui începea în acea clipă, la douăzeci și opt de ani, într-un oraș total necunoscut. Și, în vreme ce renunța la amintirile de până atunci, sub jetul dușului, ca și cum tocmai părăsea o placentă îndeajuns de ocrotitoare până în acel moment, dar insuficientă deja și de aceea inutilă, i s-a făcut foame.

A coborât, după jumătate de ceas, în sufragerie. Salonul... Șofindișurile de pe mesele înguste, aliniate în lungul unui perete, îl îmbiau cu sumedenie de bunătăți. L bănuia că toate fuseseră pregătite cu o seară înainte pentru că niciun zgomot nu venea dinspre bucătărie. Toate păreau neatinsse, farfuriile și tacâmurile la locul lor, șervetele frumos împăturite. La urma urmei, și-a spus L, e duminică și e încă foarte devreme, nici opt nu-i. Personalul pensiunii – cât putea să fie de numeros? – avea să-și facă simțită prezența ceva mai târziu. Chiriașii – L n-ar fi putut spune câți sunt sau dacă nu cumva el era singurul – cu siguranță dormeau.

Așa c-a mâncat pe îndelete, chiar bucurându-se că nimeni nu se holba la el în vreme ce-și bea cafeaua sau se servea pentru a doua oară cu omletă – absolut delicioasă, cu ciuperci și mult mărar – și cornuri calde, unse cu unt de la țară, cu un gust divin.

După ce a terminat de mâncat, a ieșit din sufragerie, a traversat holul și a coborât în mica grădină de la intrare. Pe stradă, așa cum se așteptase și atât cât putea vedea în stânga și-n dreapta, țipenie.